

Trifka Babića ne zanimajo rezultati in uvrstitve

Šport brez medalj

Letos sem Trifka Babića čakal na cilju 25 kilometrov dolgega partizanskega marša Po poteh partizanske Ljubljane. Skupine so prihajale v ciljni lijak, a Trifka ni bilo. Trile, kot mu pravijo prijatelji, je z Ivom Kurajlijom in Markom Sladojem moral odnehati. Po skoraj premagani razdalji je Marka zgrabil silovit krč. Vendar pa Trile smole ni preveč obžaloval:

• »Nikoli mi ni bil cilj dosežen rezultat, ampak sem vedno užival v sodelovanju. Lahko sem se prepričal, da sem zmožen teči 20 ali 25 kilometrov brez posebnega navora in naslednji dan normalno opravljati svoje dolžnosti. Vedno znova vidim, kako se po telesnem naporu dobro počutim.«

• Od kod veselje za tek čez drn in strn? Temnolasi in rjavooki Trifko Babić je eden izmed devetih otrok hercegovaškega gorjanca. Rojen v hribih nad kamnito Bilečo je že s petimi leti moral čuvati goveda:

jim začne kaj škripati. To pa je narobe. Zdrav moraš začeti in tisto zdravje vzdrževati.«

• Da. Toda kako začeti? Kar takoj na stezo in brezglavo tekati? To bi najbrž ne bilo dobro?

• »Seveda ne. Najprej pospešena hoja. Kasneje se naj izmenjujeta hoja in lahek tek, po dveh ali treh mesecih pa je mogoče teči, da je veselje. In najlepše je teči v družbi.«

• Najtežje je Trifku Babiću, če se ne more udeležiti tekmovanja. Najlepše pa, ko prispe na cilj. Kakšno priznanje dobiti pravzaprav ni slabo, pa četudi je od žene. Z leti si človek nabere športne spretnosti. Tako Trifku ni tuja košarka, nogomet, teki, plavanje, planinarjenje, alpsko smučanje in tek na smučeh. 30-krat je skočil tudi s padalom. Zdaj si je kupil še drsalke:

• »Na Koseškem bajerju je pozimi led in zakaj ne bi poskusil? V Šiški imamo solidno urejene možnosti. Ampak človek bi z veseljem po prstih tiste, ki uničujejo naprave. Več bi lahko rekreacijo propagirali tudi v tisku, radiu in na televiziji.«

• In kaj je Trifku Babiću prinesla taka telesna aktivnost? Zanesljivo dobro počutje, morda tudi dolgo življenje, vsekakor pa že 12 let enako težo. Lažje pa se človek spopada tudi z vsakodnevnimi problemi...

Bogomir Šefić

Razstava makedonskih knjig

Kotiček spoznavanja

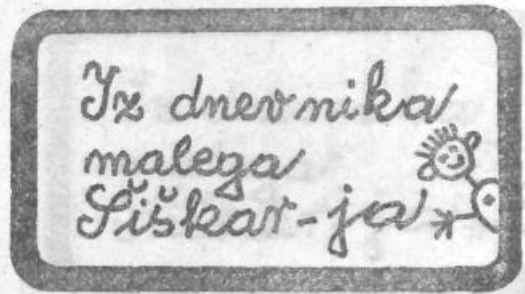
Sodelovanje med pobratenima občinama Kavadarci in Šiška je tudi na kulturnem področju zelo raznoliko. Vanj sta se že pred časom vključili osrednji občinski knjižnici: Narodna biblioteka »FETKIN« in Knjižnica Šiška. Kavadarški knjižničarji so bili že dvakrat na obisku pri nas in še vedno velja njihovo vabilo šišenskim kolegom.

Obe knjižnici sta se sporazumeli, da bo sta s finančno pomočjo občinskih kulturnih skupnosti vsaka v svojih prostorih uredili kotiček z literaturo v makedonščini oziroma v slovenščini. Oba oddelka sta že v zametkih, čeprav imajo naši knjižničarji hude težave s prostorom.

Ob letošnjem mesecu knjige (od 15. oktobra do 15. novembra) sta knjižnici pripravili razstavo knjig, ki sta si jih izmenjali s pomočjo občinskih kulturnih skupnosti. Knjižnica »Fetkin« je poslala okrog 30 knjig, ki predstavljajo makedonsko literaturo predsem srednje in starejše generacije: Taško Georgievski, Vladimir Kostov, Metodija Fotev, Petar Širilov. Tu so tudi taki, ki jih poznamo v slovenskih prevodih: Slavko Janevski, Stale Popov, Dimitar Solev idr. Med pisci za mladino izstopa Vančo Nikoleski z desetimi knjigami. Izbor dopolnjuje znano delo Lazarja Koliševskega o makedonskem vprašanju. Zanimivo je, da imamo tudi dve knjigi, ki ju je izdala sama knjižnica »Fetkin« (gre za vojno delo in brošuro o razvoju knjižničarstva v Kavadarcih, ki ju je napisal direktor Dane Včkov).

Naši knjižničarji so hoteli razstavo dopolniti še s prevodi makedonskih knjig v slovenščino, vendar že ta skromen izbor v knjižnici nima primerne prostora. V zamenjavo je Knjižnica Šiška s sredstvi, ki jih je odobrila občinska kulturna skupnost, pripravila izbor nad 30 knjig slovenske literature. Predstavljene so tudi značilnosti slovenske kulture in zgodovine. Iz te pošiljke so v Kavadarcih pripravili razstavo, potem pa ostanejo knjige del njihovega knjižnega sklada. Take izmenjave knjig in razstav vsekakor predstavljajo spodbudo za živahnejše sodelovanje tako na knjižničarskem kot tudi na drugih področjih, povezanih s knjigo in tiskom nasploh.

Albin Buttolo

Nedelja

Danes moram opozoriti vse, ki imajo kakoli opraviti s statistiko, naj se nekaj časa izogibajo naše mame. Ne bi bilo zdravo, če bi jo zdaj srečali, kajti iz tovrstnih strokovnjakov bi naredila šišensko ikebano. Šišenska ikebana je podobna štajerski, samo da je še veliko bolj grozna...

Začelo se je, ko je mojega roditelja po moški strani mama vprašala, koliko ima plače Joškotov fotr, ki je letos postal atov šef. Rekel je, da dva milijona. Nakar je šla mama v luft, češ, kakšna svinjarija je pa to, da ima njegov šef kar za 800 jurjev višjo plačo.

»Ja, šef je,« je pojasnil ata. »Saj bi jaz tudi lahko bil, če bi hotel.«

»Ze, ze, šef,« je mama vedno huje kipe-la, »ampak ko je postal šef, je imel samo za 400 jurjev višjo plačo, zdaj pa...«

Ata je mami pojasnil, da je nepoučena, kajti se je med tem nekajkrat zvišala plača. To je, veste, tako. Ker je služba proračunsko napajana, deluje na družbeni dogovor. Ta vsake toliko časa ugotovi, kako so šli življenjski stroški gor in popravi plače. Ne glede na to, ali fantje delajo kaj več, ali delajo enako — ali pa sploh nič ne delajo.

Ko bom velik, bom šel v službo tja, kjer nagrajuje po delu družbeni dogovor. No, pa to ni bistveno — glavno je, da ima šef nekam čudno višjo plačo. In sta šla z mamo računat.

Januarja je imel ata 6.000 dinarjev, (600 točk po 10 dinarjev), šef pa 10.000 (1000 točk). Razmerje je bilo 1:1,66.

Potem so šle cene gor in jim je družbeni dogovor rekel, da lahko dvignejo točko na 12 din. Ata je odtlej prejemal 720 jurjev, šef pa milijon dvesto. Razlika je bila 480 jurjev. Aha, je rekel ata, ga že imam.

Nato se je čez dva meseca točka dvignila na 14 dinarjev. Ata je dobil 8.400 din, šef pa 14.000. Razlika: 5.600 dinarjev. Baraba. Fino si je zrihtal, sta bentila moja sorodnika.

Ta mesec so dvignili točko na 20 din (draginja, saj veste, je grozna) in šef prejema že 20.000 din, ata pa že 12.000 din. Razlika: 8.000.

»Vidiš,« je slavila mama, »saj sem ti rekla, da so te opeharili. Najprej je imel za 400 jurjev višjo plačo, zdaj pa že za 800; ti pa praviš, da ste zviševali vsem enako.«

Ata je moral dati častno samoupravljalsko, da bo jutri stopil k šefu in mu povedal, da je baraba.

Ponedeljek

Ata je prišel danes jezen domov. Rekel je, da je takšna pač matematika oziroma statistika, kajti s šefom sta izračunala, da je razmerje med njunima plačama še vedno 1 proti 1,66 in je torej vse v redu.

Nato si je mirno pobral vse špagete z obleke (moral bi jih imeti za kosilo, pa jih očitno ne bomo) in odšel v gostilno. Mama je še zakričala za njim, naj gre jutri kar on k mesarju, morda bo njemu dal kaj mesa za odstotke in statistične štose...

Mislím, da ata ne bo šel k mesarju.

Srečko

• »In glej, te krave spomladi napadejo sitni obadi. Živali se jih otepajo tudi tako, da bezlajo sem in tja. Moral sem tekati za njimi, lahko bi zašle na sosedove površine in napravile veliko škode. Kasneje sem imel skoraj pet kilometrov do bileške šole in tudi to razdaljo smo otroci sem in tja premerili večinoma v teku.«

• Tako je tek v Trifka vsajen že od mladih nog. Koristnosti telesnega gibanja pa se je pravzaprav zavedel pred dobrimi 10 leti. Na službovanju v Vipavi ga je neprestano mikal grad v strmini nad krajem. Ničkolikokrat ga je osvojil v teku. To je bil začetek zavestnega gibanja v naravi. Dandanes je 46-letni podpolkovnik že star znanec vseh slovenskih letnih in zimskih tekov. Tekov po tratih in tekov s smučmi. Osvojil je tudi Triglav, Stol, prehodil Pohorje. Redno ga tudi vidite na vsakoletnem zletu Partizana Jugoslavije. Kakšne so bile uvrstitve na vseh teh tekmovanjih?

• »V Selu pri Vodicaх sem bil v kategoriji starejših rekreativcev prvi. Tudi je to lepo kdaj, ne? Na trnovskem maratonu blizu tristo-tega mesta, v Dupljah med prvo tretjino tekmovalcev, na kumrovškem maratonu nekje zadaj.«

• »Da«, se je potem posmejela žena Olga: »Jaz pa sem mu manager. Nosim čaj, suhe obleke, perilo, brisače...«

• »Vidiš, tečem za zdravje, nikoli ne pretiram, vedno ohranim še nekoliko moči. Moj cilj je spraviti na trim celotno družino. Nisem še popolnoma uspel. Žena rada teče in kole-sari, hčeri le redkeje. Sploh je takole; ljudje se začno s telesno aktivnostjo ukvarjati, ko